

- припинення такого насильства, надання соціальної підтримки жертвам насильства в сім'ї та забезпечення їхньої безпеки;
- зменшити негативний вплив домашнього насильства на нормальний розвиток дітей;
- притягнення до кримінальної відповідальності винних у вчиненні насильства в сім'ї та здійснення соціальної, психологічної та медичної корекції для підготовки до повернення до сім'ї;
- контроль за поведінкою осіб, які реально можуть учинити в сім'ї насильство, і осіб, визнаних винними в сімейному насильстві.

Заходи щодо запобігання домашньому насильству мають певні цілі. А саме: завчасне виявлення сімей, де існує загроза виникнення насильства, відвернення причин і умов, що призводять до його скоєння, або обмеження їх наслідків, а якщо можливо, то й усунення їх та забезпечення достатнього захисту від насильницьких посягань для кожного члена сім'ї.

Боротьба з насильством в сім'ї сьогодні і є однією із найважливіших сфер суспільного розвитку. Вона розглядається не лише як соціальна проблема, а, насамперед, як проблема захисту прав людини, що вимагає створення належних правових засобів для її вирішення. Насилля в сім'ї є порушенням прав і свобод конкретної людини, що викликане різними можливостями агресора і ускладнює самозахист жертви та вимагає втручання держави та суспільства.

На мою думку, держава, у вигляді органів виконавчої влади, повинна вживати відповідні заходи щодо протидії насильству в сім'ї та забезпеченню мирного співіснування в суспільстві

Науковий керівник Н. В. Краснова

УДК 343.9:343.226

ЯРОСЛАВА АНДРІЙВНА ДОЛИННА

Харківський національний університет внутрішніх справ

ВПЛИВ ІНСТИТУТУ СІМ'Ї НА ВИНИКНЕННЯ ДИТЯЧОЇ БЕЗПРИТУЛЬНОСТІ ЯК ФОНОВОГО ДЛЯ ЗЛОЧИННОСТІ ЯВИЩА

Сьогодні, в сучасній Україні, злочинність осіб без визначеного місця проживання складає собою малодосліджену проблему, яка торкається та зачіпає різні сфери суспільного життя. Перш за все вона тісно пов'язана з таким поняттям, як феномен бездомності та безпритульності, який існує вже далеко не перше століття.

Актуальність теми полягає в тому, що сучасний соціально-економічний занепад в українському суспільстві породив глибоку кризу сім'ї, сприяв посиленню таких негативних явищ суспільства як алкоголізм, проституція, наркоманія, безробіття і звичайно жебракування з безпритульністю. На цьому тлі створилася гостра загроза руйнування сім'ї, як соціального інституту, і саме в таких умовах в Україні набуває чималих розмірів дитяча безпритульність і як наслідок поширюється злочинність серед неповнолітніх.

До основних причин появи дитячої безпритульності віднесемо: неспроможність багатьох сімей виховувати дітей, через бідність або ж безвідповідальність батьків; застосування у сім'ях жорстоких форм виховання, які перетинаються з насильством в сім'ї; недосконалість реабілітаційно-профілактичної роботи, застосованої у притулках для дітей; безробіття, зростання цін на товари першої необхідності, зокрема дитячі і, як результат, погіршення матеріального благополуччя значного прошарку населення України.

Щодо протидії бродяжництву та безпритульності, то науковці визначають перелік основних напрямів протидії безпритульності: прийняття єдиного законодавчого акта, що регулював би відносини у сфері протидії злочинності та запобіганням злочинам; посилення участі громадськості в протидії бродяжництву та безпритульності, закріплене у відповідних профілактичних програмах і планах; включення в шкільні програми курсів з навчання навичкам здорового і безпечного життя, самооборони; розроблення загальнодержавних програм навчання батьків спілкування з дітьми; підвищення якості роботи соціальних служб, основною метою яких є соціальна адаптація різних видів; зниження рівня бездоглядності дітей (наприклад, створення спеціальних молодіжних центрів за типом гуртожитку, де молода людина може одержати притулок і консультацію з примирення з батьками, працевлаштування, вирішення конфліктів тощо).

Підсумовуючи, можна сказати, що першопричинами цієї проблеми є інститут сім'ї, рівень духовного і морального розвитку батьків, культури народження і усвідомлення загальноприйнятих правил поведінки.

Науковий керівник О. О. Орлова